

sku obchody jen jako komanditistka, potřebuje zvláštního připuštění po rozumu cís. nař. čís. 127/1865, poněvadž by jinak mohly předpisy tohoto cís. nař. lehce býti obcházeny. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil, přidav se k jeho důvodům.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak cís. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák., tak i nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. července 1920, čís. 465 sb. z. a n., a rovněž i výnosy ministerstva vnitra ze dne 4. března 1919, čís. 6618/19 a ze dne 14. července 1921, čís. 46.902/21 sledují účel, by tuzemské správě státní bylo umožněno zkoumati, zda jsou splněny zákonné podmínky, a jak dalece se snáší s hospodářskými poměry státu, aby cizozemské akciové společnosti a komanditní společnosti na akcie (pokud se týče společnosti s ručením obmezeným) zakládaly v tuzemsku svá sídla, zde obchodovaly a se rozvíjely. Proto vyhrazuje již ono cís. nařízení ve čl. II. státní správě, by rozhodla, zda jest takovéto cizozemské společnosti k živnostenskému provozu jich obchodů v tuzemsku připustiti, a stanoví ve čl. I. podmínky, za jakých se tak může státi. Bylo by proto přímo v rozporu s tendencí těchto předpisů, by cizozemské společnosti uvedeného druhu mohly bez předchozího připuštění tuzemskou státní správou provozovati obchodní činnost v tuzemsku, třeba jen jako komanditistky. I když se připustí, že komanditista jako takový není obchodníkem, přece jen může v určitém případě svou značnější kapitálovou účastí na podniku komanditní společnosti vykonávati rozhodný vliv na celý vývoj, směr i rozsah provozu společnosti, k níž přistoupil, pokud se týče již spolutvořil, ba může ji úplně ovládnouti, poněvadž společnost po případě jeho vkladu postrádati nemůže, s ním stojí i padá. Byl-li by pak nad to předmět podniku cizozemské společnosti téhož druhu jako onen společnosti komanditní, mohlo by to ve skutečnosti znamenati splynutí, totožnost obou, takže by pak cizozemská společnost provozovala vlastně v tuzemsku svůj podnik, aniž by si byla dříve zjednala předepsané svolení státní správy, tedy s obejitím zákona. K tomu poukázaly již správně oba nižší soudy a připojuje se dovolací soud i v ostatních směrech k důvodům jich usnesení.

Čís. 3972.

V mimosporném řízení má se doručování díti z úřadu, pro způsob doručování zůstal v platnosti i nadále § 6 nesp. řiz. Nařídil-li soud doručení modrým lístkem, nabývá usnesení účinnosti vůči účastníku teprv, když mu bylo doručeno do vlastních rukou.

(Rozh. ze dne 12. června 1924, R I 459/24.)

V řízení o zajištění půdy drobným pachtýřům odmítl r e k u r s n í s o u d rekurs drobných pachtýřů pro opožděnost. D ů v o d y: Podle

Šu 89 c. ř. s. a Šu 211 jedn. ř. přísluší ovšem soudu, by určil způsob doručení; avšak v tomto případě nebylo třeba doručení k vlastní ruce, jak se stalo, poněvadž nejde o případy, které §§ 106 a 108 c. ř. s. předpokládají, nýbrž jde o doručení náhradné, jehož platnost není závislou na tom, by podání, jež jest doručiti, došlo do rukou strany, pro kterou jest určeno. Naopak předpis Šu 102 c. ř. s. připouští, nebyla-li osoba, které má býti doručeno, zastížena doma, že doručení může se státi účinně každé dorostlé domácí osobě, a, není-li to možno, pronajímateli v domě bydlícímu nebo dozorčí osobě od něho ustanovené. Z toho důvodu nelze na udání žádosti o nové doručení usnesení vzíti zřetel, doručení ze dne 29. a 30. září 1920 jest míti za platné a rekurs jest pokládati za opožděný. Na věci ničeho nemění, že usnesení bylo znovu doručeno a že stížnost byla podána ve lhůtě, počítané od tohoto nového doručení, poněvadž na pravoplatnost rozhodnutí jest hleděti z povinnosti úřední a, neodmítl-li opožděnou stížnost soud prvé stolice, jest tak učiniti soudu rekursnímu (§ 523 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a nařídil rekursnímu soudu, by o rekursu do usnesení prvního soudu znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Jak z důvodové zprávy k Šu 88 zákona o org. soudů plyne, došla jeho předpisem pouze výrazu zásada, do té doby v Šu 213 soudní instr. obsažená, a v Šu 87 c. ř. s. vyslovená, že i v mimosporném řízení má se doručování díti z moci úřední, naproti tomu však pro způsob doručování zůstal v platnosti i dále předpis Šu 6 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Dle spisů první soud, jsa k tomu tímto zákonným ustanovením a Šem 211 jedn. řádu oprávněn, nařídil, aby jeho usnesení ze dne 27. září 1920 bylo doručeno stěžovatelům modrým lístkem doručným, což znamená dle Šu 212 odstavec třetí jedn. řádu, že se tak mělo státi k vlastním rukám. Stěžovatelé v žádosti ze dne 25. března 1924, v níž navrhují, aby jim ono usnesení bylo doručeno, namítají, že jim dosud toto usnesení nebylo doručeno, a že jejich podpisy na zpátečních lístcích s datem 29. a 30. září 1920 nejsou jejich vlastnoručními. Kdyby okolnost, že doručení nestalo se k jich vlastním rukám, jak bylo prvním soudem nařízeno, byla správná a pravdivá, nemohlo by ono usnesení proti nim nabýti právní moci, žádost jejich o doručení by byla odůvodněna a nebyl by rekurs do usnesení toho, podaný dne 14. dubna 1924, opožděným, poněvadž doručení, nařízené prvním soudem dne 28. března 1924, se stalo dle zpátečních lístků dne 1. dubna 1924. Proto bude na rekursním soudu, jenž vycházel z mylného názoru, že v tomto případě nešlo o doručení k vlastním rukám, aby zjistil, zdali zakládá se na pravdě tvrzení stěžovatelů, že usnesení ze dne 27. září 1920 nebylo jim dne 29. a 30. září 1920 doručeno k vlastním rukám, a aby dle výsledku šetření v tomto směru o jich rekursu do usnesení prvního soudu znovu rozhodl.